

*Robot we mnie.
0 automatyzmach*

Projekt dofinansowany przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju w ramach programu „Innowacje Społeczne”

Główny Partner:

saferinternet.pl

Ogólna charakterystyka lekcji

Temat lekcji:

Robot we mnie. O automatyzmach

Cele zajęć:

- uświadomienie uczniom, że duża część naszych aktywności (zachowania, ocenianie i sposób myślenia) ma charakter automatyczny;
- wskazanie, że automatyzmy wpływają na odbiór rzeczywistości społecznej – ocenę ludzi i zjawisk;
- wyjaśnienie, że automatyzmy generują zachowania i oceny poza świadomą decyzją;
- wskazanie, że automatyzmy są zróżnicowane;
- uświadomienie, że komunikacja zapośredniczona stymuluje automatyzmy.

Efekty zajęć:

Uczeń:

- rozumie, na czym polega pułapka automatyzmów w komunikacji między ludźmi;
- podaje przykłady sytuacji, w których cechy wyglądu zewnętrznego wpływają na ocenę i nastawienie rówieśników;
- rozumie, że automatyzmy obejmują także zniekształcenia w percepcji zarówno przedmiotów martwych, jak i ludzi;
- wie, że niektóre automatyzmy można ograniczyć;
- rozumie i potrafi wskazać, jakie elementy komunikacji zapośredniczonej sprzyjają automatycznej regulacji.

Formy i metody pracy:

praca indywidualna i zbiorowa, praca w grupach, dyskusja, miniwykład.

Miejsce:

sala umożliwiająca projekcję udźwiękowionej prezentacji oraz filmu.

Sprzęt:

komputer/laptop z nagłośnieniem, projektor, ekran.

Materiały edukacyjne/oprogramowanie:

Materiał nr 1 – prezentacja multimedialna.

Materiał nr 2 – karta pracy do ćwiczenia *Które zdjęcie „zabajkujesz”?*

Materiał nr 3 – film *Nowa*.

Czas trwania:

90 minut.

Przebieg lekcji

WPROWADZENIE / 5 MINUT

Przykład:

Dzisiaj będziemy mówili o robocie, który jest w każdym z nas. Bardzo pomaga nam w codziennym życiu. Dzięki niemu część rzeczy możemy robić szybko i bez namysłu. Zdarza się jednak, że ten automat sprawia nam figle, przez co popełniamy błędy.

Jeśli dowiemy się, jak działa robot w nas, zaczniemy lepiej rozumieć, dlaczego w pewnych sytuacjach wyłączamy myślenie. Ta wiedza pozwoli lepiej kontrolować naszego wewnętrznego robota i sprawi, że będzie można ograniczyć jego wpływ na nasze decyzje.

Zobaczmy teraz, co to za automat i zastanówmy się, jak go rozpoznać.

ĆWICZENIE NR 1. POPATRZ, CO ROBI TWÓJ ROBOT, GDY... / 10 MINUT

Prowadzący, wykorzystując prezentację multimedialną, przedstawia następującą historię:

Popatrz, co robi Twój robot, gdy wstępujesz do kawiarni...

Wracając ze szkoły przechodzisz koło nowej kawiarni. Dochodzi z niej zapach kawy i ciastek. Wchodzisz, siadasz przy stoliku. Patrząc na ekran telefonu, sprawdzasz, czy coś Cię ominęło przez ostatnie 15 minut. Kręcisz się na krześle (to dobry sposób na poprawę krążenia, żeby nie zdrętwiały Ci nogi, żeby było wygodniej). Bijesz się z myślami, czy zamówić kremówkę (przypominasz sobie napis przy wejściu „Promocja dnia – kremówka”), czy lody. Nie wiesz, że od 2 minut bębnisz palcami w blat i kiwasz głową w rytm przeboju, który wpadł Ci w ucho. Nie możesz się wyluzować, bo przypomina Ci się kłótnia z kumplem, który znowu nie przyniósł pożyczonej mu książki. Ślina napływa Ci do ust – Twoje ucho wyłowiło z szumu odgłos widelczyka, którym ktoś odkrawa kawałek tortu. „Poproszę kremówkę” – słyszysz swój głos, gdy kelnerka podchodzi do stolika. Rozlega się huk, gwałtownie odwracasz głowę i widzisz, że taca pełna zamówionych porcji ląduje na podłodze...

Prowadzący może także wykorzystać alternatywną historię:

Popatrz, co robi Twój robot, gdy wstępujesz do sklepiku szkolnego...

Wreszcie dzwonek na przerwę. Wychodzisz z klasy i schodzisz do sklepiku szkolnego. Od pół godziny burczy Ci w brzuchu – najwyższa pora na drugie śniadanie. W sklepiku już sporo osób, ale może jeszcze znajdzie się miejsce przy stoliku. Stajesz w kolejce. Czujesz zapach herbaty, soków i świeżych ciastek. Czekać na swoją kolej, spoglądasz na ekran smartfona i sprawdzasz, czy coś Cię ominęło przez ostatnią godzinę. Stojąc, przestępujesz z nogi na nogę (to dobry sposób, żeby nie zdrętwiały Ci nogi). Zastanawiasz się, którą kanapkę zamówić.. Nie wiesz, że od 2 minut bębnisz palcami w blat lady i kiwasz głową w rytm przeboju, który w ubiegłym tygodniu wpadł Ci w ucho. Nagle przypomina Ci się kłótnia z kumplem z poprzedniej przerwy. Znowu nie przyniósł książki, którą mu pożyczyłeś. Nagle Twoje ucho wyłowiło z szumu odgłos chrupiącej ciepłej bułki. Dochodzi Cię też zapach świeżego pieczywa. Ślina napływa Ci do ust. „Poproszę kanapkę z serem na ciepło” – słyszysz swój głos, gdy przychodzi Twoja kolejka. Nagle rozlega się huk, podskakujesz i gwałtownie odwracasz głowę...to dziewczyny siedzące przy najbliższym stoliku rzuciły na podłogę tacę z jedzeniem.

Następnie prowadzący prosi uczniów, aby wymienili czynności automatyczne, które pojawiły się w opowieści.

Przykładowa wypowiedź prowadzącego:

W tej historii pojawiają się takie zachowania i reakcje, które wykonujemy codziennie, ale nad którymi się nie zastanawiamy. Spróbujcie je wskazać.

Uczniowie wymieniają automatyzmy, które pojawiły się w historii, np.:

„wracając ze szkoły” (bo nie analizujesz drogi, którą pokonujesz ponad 600 razy w roku), „przechodząc obok kawiarni”, „dochodzi zapach” (czyli czujesz), „patrzysz na ekran telefonu”, „kręcisz się”, „bębniśz palcami w blat”, „ruszasz głową w rytm”, „przypomina Ci się kłótnia”, „bijesz się z myślami”, „ślina napływa Ci do ust”, „Twoje ucho wyłowiło z szumu odgłos”, „rozlega się huk, gwałtownie odwracasz głowę”.

Przykłady automatyzmów z alternatywnej historii:

„schodzisz do sklepiku szkolnego”, „burczy Ci w brzuchu”, „spoglądasz na ekran smartfona”, „przestępujesz z nogi na nogę”, „bębniśz palcami w blat lady i kiwasz głową”, „przypomina Ci się kłótnia”, „Twoje ucho wyłowiło z szumu odgłos”, „ślina napływa Ci do ust”, „podskakujesz”, „gwałtownie odwracasz głowę”.

Prowadzący wyjaśnia, czym są zachowania wymienione przez uczniów:

Czynności bohatera były automatyczne, niekontrolowane. Pojawiały się bez świadomej decyzji. Takie zachowania, które wykonujemy, nie zastanawiając się nad nimi, nazywamy automatyzmami.

Wskazówki dla prowadzącego

Aby uczniom było łatwiej rozpoznać automatyzmy, historię „Popatrz, co robi Twój robot...” można uczniom rozdać lub wyświetlić na ekranie.

ĆWICZENIE NR 2. WYUCZONE AUTOMATYZMY / 10 MINUT

Prowadzący prosi wybranego ucznia, aby przeczytał zdanie wyświetlone na slajdzie prezentacji:

To zadanie jest dzwiniem napisane, ale nie masz kopłotu z przeczytaniem. Nie czytysz każdej litery oddzielnie, ale wraży jkao całość.

Komentarz prowadzącego:

Tutaj także mamy do czynienia z automatyzmem – dotyczy on czytania. Jak myślicie, dlaczego mimo błędów, przeczytaliście całość bez problemu?

Uczniowie dzielą się swoimi spostrzeżeniami.

Konieczne konkluzje:

W toku wielokrotnego powtarzania utrwalamy sobie pewne reakcje i zachowania, np.: kiedy jedziemy rowerem, nie musimy myśleć, że skręcamy kierownicą; czasem po przeczytaniu całej strony (w książce, na stronie internetowej) orientujemy się, że w trakcie czytania myśleliśmy o czymś innym i nie pamiętamy nic z tego, co przeczytaliśmy. Właśnie takie reakcje nazywamy automatyzmami. Automatyzmy można porównać do wewnętrznego robota lub automatycznego pilota, który steruje nami przez większość dnia. Robot ten czasem nam pomaga, a czasem przeszkadza.

Następnie prowadzący prosi uczniów, aby podali przykłady, kiedy automatyczny pilot błędnie ich nakierował oraz takie, w których im pomógł.

Propozycje dla prowadzącego (do ewentualnego uzupełnienia wypowiedzi uczniów):

Kiedy automatyzm przeszkodził:

1. Zrobiłeś porządek w szafie i przeniósłeś koszulki z górnej na środkową półkę. Dzisiaj rano kolejny raz szukałeś ich na górnej półce.
2. W samochodzie rodziców automatycznie gasiły się światła po wyłączeniu silnika. Nowy samochód nie ma tej funkcji. Kolejny raz samochód został na parkingu z włączonymi światłami.

Kiedy automatyzm okazuje się pomocny:

1. Nie musimy pamiętać numeru kodu wejściowego do domu, wystarczy stanąć przed domofonem, a pilot „podpowie”, co wystukać.
2. Automatycznie chowamy głowę, gdy słysząc huk albo dochodzi do stłuczki.
3. Z łatwością uzupełnimy zdanie „butka z”.
4. Rozumiemy bez namysłu zdania proste typu: „Jestem głodny.”, „ To mi się podoba.”, „Chcę to mieć.”.

DRUGA CZĘŚĆ ĆWICZENIA / 5 MINUT

Po prezentacji uczniowskich przykładów prowadzący pokazuje uczniom slajd ukazujący ucznia, który przechodzi przez jezdnię na czerwonym świetle. Uczeń zapałtrony w smartfon, nie reaguje na to, co się wokół niego dzieje.

Prowadzący pyta uczniów, czy według nich to jest automatyzm i prosi o uzasadnienie odpowiedzi.

Na podstawie tego przykładu prowadzący wyjaśnia uczniom zasadę działania automatyzmów:

Podany przykład to oczywiście automatyzm. Mówiliśmy sobie wcześniej, że w toku wielokrotnego powtarzania utrwalamy pewne reakcje i zachowania. Dotyczy to także korzystania z nowych technologii. Wielokrotne, niekontrolowane sięganie po smartfona sprawia, że nasz wewnętrzny robot/pilot uruchamia automatyczne sięganie po telefon w niemalże każdej sytuacji, bez zastanowienia.

Zauważcie że, automatyczny pilot przekierował uwagę chłopaka tam, gdzie chłopiec spoglądał wiele razy każdego dnia. Jakie mogą być konsekwencje takiego automatycznego patrzenia na telefon? Spójrzcie jeszcze raz na to zdjęcie i pomyślcie, co może się zdarzyć, kiedy bezwolnie poddamy się naszemu robotowi w takiej sytuacji...

Uczniowie dzielą się swoimi refleksjami.

Prowadzący kończy dyskusję podsumowaniem:

Kiedy korzystamy z internetu za pomocą takich urządzeń jak smartfon, tablet, komputer, na ekranie pokazuje się bardzo dużo bodźców. Automatycznie kierujemy na nie wzrok. Tych elementów pojawiających się i znikających jest bardzo dużo. To sprawia, że korzystając z nowych technologii, łatwo przestajemy kontrolować swoje zachowanie – śpieszymy się i reagujemy automatycznie, bez zastanowienia. Dziś i na kolejnych lekcjach zastanowimy się, co można z tym zrobić. Jak zapanować nad „robotem, który jest we mnie”.

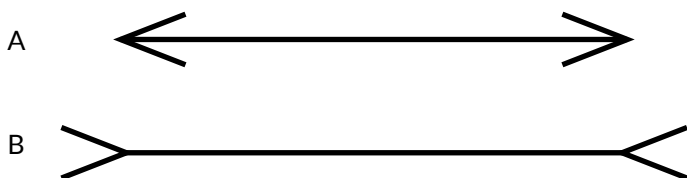
ROBOT WE MNIE

ĆWICZENIE NR 3. JAK OSZUKUJĄ NAS OCZY... / 15 MINUT

Wewnętrzny robot ma wpływ na wiele naszych reakcji, nad którymi nie mamy kontroli. Automatyzmy w dużej mierze decydują nie tylko o tym, jak się zachowujemy, ale także o tym, co widzimy. Sprawiają, że nasze oczy mogą nas oszukiwać. Spójrzcie teraz na przykłady.

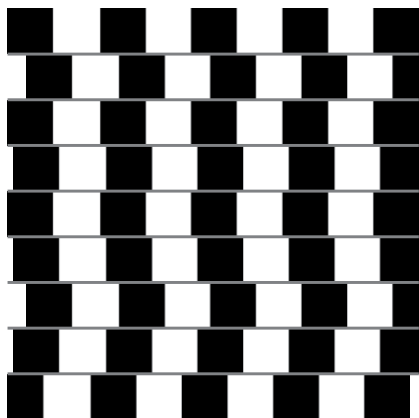
Nauczyciel prezentuje kolejne slajdy. Uczniowie przez podniesienie ręki odpowiadają na pytania:

1. Która linia jest dłuższa? A czy B?

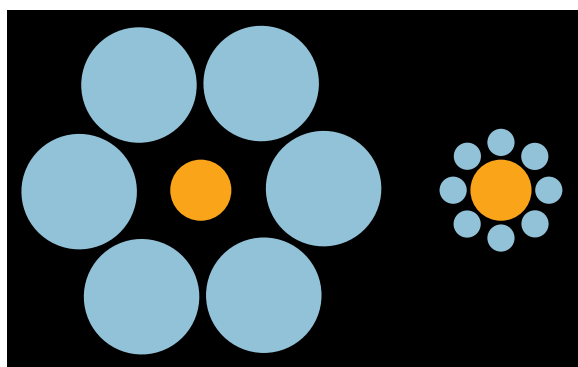
Odpowiedź: linie są równej długości.

2. Czy poziome linie na obrazku są równoległe?

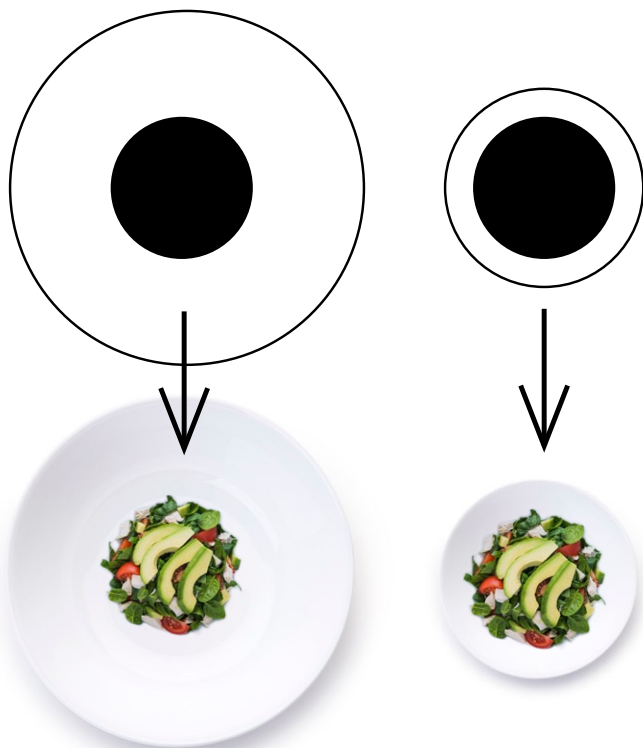
Odpowiedź: tak.

3. Które z pomarańczowych kół jest większe?

Odpowiedź: są równej wielkości.

4. Na którym talerzu znajduje się więcej jedzenia?

Odpowiedź: na obu talerzach jest tyle samo jedzenia.

Wskazówki dla prowadzącego

Jeśli podane złudzenia optyczne są uczniom znane, można skorzystać z zasobów internetowych. Wiele przykładów złudzeń optycznych można znaleźć choćby w serwisie YouTube, np. <https://www.youtube.com/watch?v=XvzT6-a6D9A>

Przykładowe podsumowanie prowadzącego:

Wszystkie zaprezentowane zagadki to złudzenia. Pokazują, że zmysły (w tym przypadku wzrok) nas oszukują, a to, co widzimy, zależy od otoczenia, np.:

- linie mają tę samą długość, ale wydają nam się różne w zależności od tego, jak są zakończone;
- na obu talerzach jest tyle samo jedzenia, ale nasze oczy podpowiadają, że na drugim jest go trochę więcej.

Automatyzmy w tym przypadku deformują nasze spostrzeganie.

Jeśli nikt lub mało osób się pomyliło, prowadzący może dodać:

Nie daliście się oszukać, skupiliście uwagę. Wielkie gratulacje, bo właśnie odkryliście metodę ograniczania automatyzmów.

To pokazuje, że nasza lekcja działa. Staliście się bardziej czujni i uważni na automatyzmy, które mogą sprowadzić na manowce. Świadomie kierujecie swoją uwagę, nie robi tego za Was automatyczny pilot. Znaleźliście sposób na opanowanie osobistego robota.

Wskazówki dla prowadzącego

Jeśli w klasie zdarzyło się, że więcej osób się pomyliło, nauczyciel pyta tych, którzy nie dali się oszukać, jak to zrobili. Skąd wiedzieli, że zmysł wzroku ich oszukuje? Wtedy z wypowiedzi uczniów prowadzący wyprowadza powyższą konkluzję.

ĆWICZENIE NR 4. KTÓRE ZDJĘCIE „ZALAJKUJESZ”? / 15 MINUT

Celem ćwiczenia jest uświadomienie uczniom, na czym polegają automatyczne reakcje na treści prezentowane w internecie.

Prowadzący wyjaśnia uczniom, że za chwilę zobaczą slajdy, na których znajdują się pary zdjęć. Zadaniem uczniów będzie zastanowienie się, które zdjęcie z pary „zajakowaliby” (polubiliby) w internecie i zaznaczenie tego na swojej karcie pracy do ćwiczenia (materiał nr 2).

Prowadzący prezentuje slajdy z parami zdjęć:

1. Człowiek – maszyna

Komentarz: tu większość Waszych rówieśników/ludzi wybiera człowieka. Nasz automatyczny pilot dyktuje nam wybór ludzi, kogoś, kto jest do nas podobny.

2. Emocje pozytywne – neutralne

Komentarz: w tym przypadku większość Waszych rówieśników/ludzi wybiera uśmiechniętą twarz. Nasz wewnętrzny pilot podpowiada wybór obiektów pozytywnych i bardziej wyrazistych.

3. Atrakcyjne – neutralne

Komentarz: większość Waszych rówieśników/ludzi wybiera ładną osobę. Nasz wewnętrzny pilot podsuwa nam wybór osób atrakcyjnych.

4. Neutralny – nacechowany seksualnie

Komentarz: większość Waszych rówieśników/ludzi wybiera zdjęcie dziewczyny w bikini. Bodźce seksualne skutecznie przyciągają naszą uwagę. Wiedzą o tym nasz automatyczny pilot oraz twórcy reklam.

5. Lekcja – impreza

Komentarz: w tym przypadku większość Waszych rówieśników/ludzi wybiera imprezę. Nasz wewnętrzny pilot dyktuje wybór obiektów związanych z rozrywką, przyjemnością.

6. Osoba sławna – zwykły, przeciętny człowiek

Komentarz: tu większość Waszych rówieśników/ludzi wybiera sławną osobę. Nasz wewnętrzny pilot dyktuje wybór zgodnie z zasadą „znane – bardziej lubiane”.

Wskazówki dla prowadzącego

Jeśli w klasie zdarzyło się, że więcej osób wybiera opcję alternatywną wobec automatycznego wyboru, nauczyciel pyta je, czym się kierowały. Uczniowie, przynajmniej częściowo, odpowiedzą: zaciekało mnie..., pomyślałem...

Wtedy prowadzący może zaznaczyć, chwając uczniów:

To pokazuje, że już wiecie, jak kontrolować automatyzmy. Myśleliście, dokonywaliście własnych wyborów – nie zrobił tego Wasz automatyczny pilot.

Przykładowe podsumowanie całego ćwiczenia:

Jak widzicie, w internecie także rządzą nami automatyzmy. Lajkujemy to, co zwraca uwagę. Wybieramy to, co jest dobrze znane, co się powszechnie podoba, co jest wyraziste (niekoniecznie w sposób pozytywny), seksualne, uważane przez większość rówieśników za atrakcyjne, przyjemne. To wszystko nasze automatyzmy. Nie trzeba wiedzieć, co się lubi i woli, automatyzmy znakomicie same to wskażą.

Za chwilę zastanowimy się nad tym, jak możemy ograniczyć wpływ robota na nasze działania w internecie.

ĆWICZENIE NR 5. NOWA / 20 MINUT

Przez internet łatwiej nam sformułować opinię na czyjś temat na szybko – w oparciu o automatyzmy. Spójrzmy na przykład takiego zachowania.

Prowadzący wyświetla film Nowa, który pokazuje jak łatwo można kogoś pochopnie ocenić.

Po filmie prowadzący inicjuje dyskusję:

Jakie były pierwsze wrażenia na temat nowej koleżanki w oparciu o informacje z internetu?

Na jakiej podstawie uczniowie wyrobili sobie pierwsze opinie?

Nauczyciel podsumowuje, że bohaterowie filmu „zapomnieli wyłączyć robota” i wyrobili sobie nieprawdziwą opinię o dziewczynie w oparciu o garstkę informacji.

W trakcie dyskusji prowadzący przywołuje powiedzenie „Nie oceniał książki po okładce” i prosi uczniów o wyjaśnienie, jak to rozumieją. Zwraca też uwagę na to, że może warto dziś zastanowić się nad nową wersją tego przysłowia: „Nie oceniał osoby na podstawie jej profilu na portalu społecznościowym”. Prosi uczniów o ich refleksje na ten temat.

PODSUMOWANIE / 10 MINUT

Prowadzący zadaje uczniom pytanie: *Jak poradzić sobie z naszym wewnętrznym automatem, kiedy jego wpływ nie jest korzystny?*

Uczniowie odpowiadają na podstawie wiadomości uzyskanych na lekcji.

Przykładowe podsumowanie nauczyciela:

Pierwszym krokiem jest zrozumienie, że automatyzmy nami kierują.

Drugim skupienie uwagi, wówczas możemy wyłączyć naszego robota i zaangażować myślenie.

Warto jednak pamiętać, że za wyłączenie automatyzmów płacimy pewną cenę: wkładamy wysiłek, wolniej wykonujemy zadania, cały czas jesteśmy kuszeni tym, aby „przestać uważać” i dać się ponieść przez naszego pilota. Jednak dzięki temu, że jesteśmy w stanie ograniczać automatyzmy, powstała nasza cywilizacja, w tym także komputery i smartfony.

Warto pamiętać też o tym, że automatyzmy są cechą, która łączy nas nie tylko z robotami, ale także ze zwierzętami. Może warto pomyśleć, czy chcemy zachowywać się jak zwierzęta, czy też reagować bardziej świadomie.

Praca domowa (opcjonalna):

Odszukaj i wypisz 3 zachowania ludzi w internecie, którymi rządzą automatyzmy – do przesłania nauczycielowi mailem/ lub w formie dyskusji na forum klasowym/lub na grupie na portalu społecznościowym.

Do wyników pracy domowej warto wrócić przy omawianiu tematu samokontroli.

ALTERNATYWNY PRZEBIEG LEKCJI

Zamiast ćwiczenia nr 2 można zaproponować uczniom inne ćwiczenie dotyczące zrozumienia pojęcia automatyzm.

Przykładowa instrukcja dla prowadzącego:

Chcę zaproponować Wam ćwiczenie które wszystkim powinno się spodobać. Podczas tego ćwiczenia każdy skupia się wyłącznie na sobie, obserwuje siebie, rejestruje to, co przychodzi mu do głowy. Nie rozmawiamy, panuje zupełna cisza. Usiądźcie maksymalnie wygodnie, rozluźnijcie głowę, ręce, nogi, przymknijcie oczy i przestańcie myśleć o czymkolwiek. Gdy coś Wam przyjdzie do głowy, nie koncentrujcie się na tym, odrzucajcie to, nie myślcie o niczym, trwajcie „na powierzchni”, pływajcie, rozpląwajcie się w przestrzeni, nie podążajcie za żadną myślą, spróbujcie po prostu trwać bez niczego, jakby przez chwilę świat przestał istnieć. Rozluźnijcie twarz.

Po 1 minucie... powoli wracamy do rzeczywistości, otwieramy oczy, siadamy.

Porozmawiamy teraz o tym, czy łatwo o niczym nie myśleć? Ile razy łapaliście się na tym, że jakaś myśl wpadła Wam do głowy, że coś się Wam przypomniało. Czy mieliście nad tym kontrolę? Nie. Kontrola myśli to bardzo ciężkie zadanie. Nasz mózg pracuje cały czas jak maszynka i nieustannie miele różne doznania. Niepodążanie za tym, co „automatycznie” podpowiada mózg to też ograniczanie automatycznego pilota.

Konieczne konkluzje:

W toku wielokrotnego powtarzania utrwalamy pewne reakcje, czynności czy bardziej złożone zachowania, np. kiedy jedziemy rowerem nie musimy myśleć, że skręcamy kierownicą czy że mamy pedałować; czasem po przeczytaniu całej strony (w książce, na stronie internetowej) orientujemy się, że nie wiemy co przeczytaliśmy (okazuje się, że czytając myśleliśmy o czymś innym i choć rozpoznawaliśmy słowa, to nie koncentrowaliśmy się na ich treści i dlatego nie pamiętamy nic z tego, co przeczytaliśmy). Właśnie takie reakcje nazywamy automatyzmami. Oprócz nich są także automatyzmy, które odpowiadają za nasze oddychanie, trawienie, a także odruchy (odwrócenie głowy w kierunku huku, wstręt na widok padliny). Automatyzmy rządzą także działaniem grupy, np. zaraźliwość ziewania – gdy ktoś zacznie ziewać, nieuchronnie wszyscy ziewamy; gdy ktoś mówi bądź wyraża emocje – nieznacznie naśladujemy jego mimikę, lubimy

ubierać się tak samo jak wszyscy, robimy takie same imprezy na urodziny, chcemy mieć takie gadżety jak inni. Uleganie modzie to także automatyzm.

Automatyzmy można porównać do wewnętrznego robota lub automatycznego pilota, który steruje nami przez większość dnia. Robot ten czasem nam pomaga, a czasem przeszkadza.

Ciąg dalszy ćwiczenia – taki sam jak w propozycji podstawowej.

Źródła wiedzy dla prowadzącego

Carr, N. (2013). *Płytki umysł, jak internet wpływa na nasz mózg*. Gliwice: Wydawnictwo Helion.

Goleman, A. (2008). Cyberrozhamowanie, W: J. Brockman (red.), *Niebezpieczne idee we współczesnej nauce*. Sopot: Smak Słowa, 86-88.

Ohme, R. (2017). *Emo Sapiens*. Warszawa: Wydawnictwo Bukowy Las.

Materiał nr 2 – karta pracy do ćwiczenia *Które zdjęcie „zalogujesz”?*

Narysuj znaczek „like” przy zdjęciu, które chętniej polubiłabyś/polubiłbyś w internecie.

	Zdjęcie A	Zdjęcie B
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		